

Allah ve Rasulü ve Mü'minler Küfür ve Sömürge Anayasasını Reddeder

08 Mart 2003 Pazartesi günü ve onlarca Amerikan tankının ve yüzlerce işgâlcı askerlerin muhafızlığında, Irak'taki sözde Geçici Yönetim Konseyi, intikal merhalesi (geçici dönem) için Irak Devleti'nin idare kanununu bir başka ifadeyle anayasa tasarısını imzalamak üzere bir oturum düzenledi. İmzalama, Irak'ın fiili Amerikalı yöneticisi Paul Bremer ve onun İngiliz vekili Jeremy Greenstock'un gözetimi ve onayı altında gerçekleşti.

Konsey topluca anayasa tasarısını onayladı ve bu, Irak'ın yeni anayasası haline geldi. Dört üyenin imza töreninde bulunmamasına rağmen önceden verdikleri muvafakate binaen onların yerine vekilleri imza attılar. Yani bu yeni anayasaya hiç kimse karşı çıkmadı.

Bu anayasanın imzalanması cürmü, Amerikan-İngiliz memnuniyeti uğruna yerel medya tarafından da sahiplenildi ve medyanın onayı, yeni bir Irak için kaydedilmesi gereken ve bölge ülkeleri için bir model teşkil edecek önemli bir hadise olarak değerlendirildi.

Gerçekten ne yazık ve üzücüdür ki, bu anayasa cürmü, Irak'ın Amerikan ve İngiliz ortak sömürgeciliğinin altına konulması, birleşik Irak topraklarının parçalanmaya terk edilmesi ve Irak'taki Müslümanların akideleri ve değerleriyle oynanması için, asırlarca tüm dünyanın fikrî, kültürel ve siyâsî yayılım merkezi olmuş ve Hilafetin merkezliğini yapmış Irak'ın bazı evlatlarının elleriyle imzalanmıştır.

Sünnî olsun Şîî olsun, Arap, Kürt ve Türkmen olsun Irak'taki tüm Müslümanlara, bu anayasanın -cürümün- kıymetsiz, itibarsız ve ğayri-meşru olduğunu, daha sonra buna binaen çıkarılacak yasaların kıymetsiz, itibarsız ve ğayri-meşru olacağını hatırlatırız. Zira bâtil üzerine kurulu olan da bâtıldır.

Bunun ğayri-meşru olması, şu iki sebebe binaendir:

Birinci Sebep:

Irak halkının büyük çoğunluğu Müslümandır. Sünnîdir ve Şîîdir. Araptır, Kürttür ve Türkmendir. Hepsi de Şeriatin hükümlerinin muhatabıdır ve hayatlarının her noktasında tahkimen, şâmilan ve tamamen Allah ^[Subhanehu ve Te'alâ] nın emirlerini yerine getirmeleri ve Şeriatine göre hükmolunmaları kendilerinden talep edilmiştir. Hepsi de Hak Din ve Hidayet olarak, Küfrün zulmünden ve karanlığından İslam'ın adaletine ve aydınlığına çıkarmak üzere İslam'ı tüm dünyaya taşımakla mükelleftirler. Allahu Te'alâ Müslümanları kerim kılmış ve onları insanlara gönderilmiş –en hayırlı ümmet- ile Kıyamet Günü'nde de insanlar üzerine –şahit ümmet- yapmıştır. Allah ^[Subhanehu ve Te'alâ] şöyle buyurmuştur:

İşte böylece sizi vasat bir ümmet kıldık ki,

siz insanlar üzerine şahitler olasınız ve Rasul de sizin üzerinize şahit olsun. ^[Bakara 143]

Rabbimiz ^[Subhanehu ve Te'alâ] kendi hükmünden başka bir hükmü kabul edenlerin îmanını kabul etmedi. Allah ^[Subhanehu ve Te'alâ] şöyle buyurdu:

Hayır! Rabbine and

olsun ki, onlar aralarında çıkan ihtilaflarda seni hakim tayin edip sonra da senin verdiğin hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça îman etmiş olmazlar. ^[Nisa 65]

Ve Te'alâ şöyle buyurdu:

Sana indirilene ve senden önce indirilenlere îman ettiklerini iddia edenleri görmedin mi? Tâğutu inkâr etmekle emrolundukları halde, Tâğutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Halbuki şeytan onları derin, tam bir dalaletle (sapıklıkla) saptırmak istiyor. ^[Nisa 60]

Bu anayasa ile hükmolunmak, Rabbimiz ^[Subhanehu ve Te'alâ] nın reddetmemizi emrettiği tağut ile hükmolunmaktır. Onun 7. maddesinin A fıkrasında şöyle denilmiştir: “İslam, devletin resmi dînidir ve bir yasama kaynağı olarak değerlendirilir. Geçici merhale boyunca kanunlaştırılabilecek hiçbir yasa, İslam'ın evrensel olarak kabul edilmiş sabitelerine, demokrasinin ilkelerine veya bu Anayasanın 2. bâbında belirtilmiş haklara aykırı olamaz.”

Bu anayasa İslam ile Küfrü eşit saymakta ve ona yasama kaynaklarından biri olarak itibar etmektedir. Diğer kaynakların İslam'dan hiçbir şey taşıması gibi, İslam'ın tatbiki sadece geleneksel olarak şahsî haller ile sınırlandırılmaktadır. Benzer şekilde İslam ile insanların yani halkın hakları anlamına getirilen demokratik ilkeler yasamada eşit sayılmaktadır. (Demokratik) yasamalar, ilkeler ister İslam'a uygun olsun isterse olmasın.

Muhakkak ki İslam'a devletin dini olarak itibar edilmesinin, şer'an hiçbir değeri yoktur. Çünkü devlet dairelerinin haftalık tatillerinin, resmî tatillerin ve bazı şeklî törenlerin belirlenmesinden ve bayramlarda kutlama mesajlarının çekilmesinden öteye geçmez. Arap ve Müslüman ülkelerin çoğunun anayasalarında buna yer verilmiştir. 1925 yılındaki Irak anayasasının 13. maddesinde bu şöyle belirtilmiştir: "*İslam, devletin resmî dînidir ve emniyet ve intizam ihlâl edilmediği ve genel âdâba aykırı olmadığı sürece, muhtelif mezheplerin dokunulmazlık ve saygınlıkları ile Irak'taki yaygın şiarların yürütülmesi özgürlüğü, tüm ülke sakinleri için inanç özgürlüğünün tamamen garantilenmesi, geleneklerine göre ibadet ayinlerini gerçekleştirme özgürlüğü esastır.*" Peki bu metin Irak'ta veya herhangi bir diğer İslamî beldede İslam'ın tatbikini sağlamış mıdır? Yahut bu madde aldatmacadan, gözlerin önünü tozlandırmaktan ve bakışları, bu anayasanın İslam ile hiçbir alâkası olmayan küfür kanunları içerdiği gerçeğinden uzaklaştırmaktan öteye geçmiş midir?

Şüphesiz İslam, insanın Rabbiyle, nefsiyle (kendisiyle) ve diğer insanlar ile olan alâkalarını, bünyesinde dünyanın ve Ahiretin hayrını barındıran tam dakik bir düzenleme ile düzenlemiştir. Doğru olan, İslam'ın yasamada -kaçınılmaz olarak- tek kaynak olmasıdır, İslam Akidesi'nin devletin esası olmasıdır. Öyle ki, İslam Akidesini esas kılmaktan başka hiç bir şeyin varlığı, devletin bünyesinde, teşkilatında veya muhasebesinde veya devletle alâkalı diğer bütün şeylerde muteber olmasın. Aynı zamanda doğru olan, İslam Akidesi'nin şer'î kanunlar ve Anayasanın esasını teşkil etmesidir. Öyle ki İslam Akidesi'ne aykırı olarak, kanun ve anayasa ile alâkalı hiçbir şeyin bulunmasına müsaade edilmesin. Allah ^[Subhanehu ve Te'alâ] şöyle buyurmuştur:

Bugün size dininizi ikmâl ettim (kemâle erdirdim),
üzerinize olan nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslam'ı seçtim. ^[Mâide 3]
ve Te'alâ şöyle buyurdu:

Her kim İslam'dan başka bir din ararsa, bilsin ki
kendisinden (böyle bir din) asla kabul edilmeyecek ve o, Ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır. ^[Âl-i İmran 85]
ve Te'alâ şöyle buyurdu:

(49)

Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet ve onların hevâlarına (arzularına) tâbi olma! Allah'ın sana indirdiği hükümlerin bir kısmından seni saptırmalarından sakın! Eğer yüz çevirirlerse bil ki (bununla) Allah ancak, günahlarının bir kısmını onların başına belâ etmek ister. İnsanların birçoğu da zaten fâsıktır. ^[49] Yoksa onlar cahiliyye hükmünü (yönetimini) mi arıyorlar? Akleden (kesin anlayış sahibi) bir topluma göre, hükmü Allah'tan daha güzel olan kim vardır? ^[Mâide 49-50]

ve Te'alâ şöyle buyurdu:

Her kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse (yönetmezse), işte
onlar kâfirlerin ta kendileridir. ^[Mâide 44]

Rasulullah ^[Sallallahu 'Aleyhi ve Sellem] İslam'a girmeden önce Nasrani (Hristiyan) olan Adiyy bin Hatem et-Tâi'ye Allahu Te'alâ'nın şu kavlini okudu:

(Yahudiler) Allah'ı bırakıp hahamlarını ve (Hristiyanlar da) rahiplerini ve Meryem oğlu Mesîh'i (İsa'yı) rabler ittihaz (kabul) ettiler. Halbuki onlara ancak tek bir ilâha kulluk etmeleri emrolundu. O'ndan başka ilâh yoktur. O, bunların şirk (ortak) koştukları şeylerden uzaktır. ^[Tevbe 31]

Adiyy dedi ki: "*Biz onlara ibadet etmiyorduk, Ey Allah'ın Rasulü!*" Rasulullah ^[Sallallahu 'Aleyhi ve Sellem] şöyle cevap verdi: «
» **Onlar size Haramı helâl, Helâli de haram kılmadılar mı?** Dedi ki: "*Evet!*" Rasulullah ^[Sallallahu 'Aleyhi ve Sellem] de dedi ki:«
» **Onlara ibadetiniz işte böyledir.**

Bu ve diğer ayet-i kerimelerden olan subûten ve delâleten kat'i deliller, anayasa koyup az önce zikredilen metin ile yetinenler tarafından gözardı edilmiştir veya kendilerine böyle dikte ettirilmiştir. Halbuki Allahu Te'alâ şöyle buyurdu:

Elleriyle (bir) Kitap yazıp sonra onu az bir bedel karşılığında satmak için "*Bu Allah katındandır*" diyenlere

vey! (yazıklar) olsun! Elleriyle yazdıklarından ötürü vay onların haline! Ve kazandıklarından ötürü vay onların haline! ^[Bakara 79]

İkinci Sebep:

Irak, yabancı devletlerin askerî kuvvetleri tarafından işgâl edilmiş bir ülkedir. Bu işgâl nedeniyle bağımsızlığını ve hakimiyetini kaybetmiştir. Bünyesinde karar sahibi olan, Irak'taki Müslümanların akidelerinden farklı bir inanca ve onların hayata bakış açılarından başka bir hayata bakış açısına sahip yabancı bir işgâlcidir. Yönetim Konseyi'ni tayin eden ve insanlar arasından kendi menfaatlerine ve şahsî çıkarlarına hizmet edecek Konsey üyelerini seçen de odur. Irak'ın tamamındaki Ümmetin onlara (o üyelere) güveni yoktur. Hatta onları, kâfirlerle olan dostlukları ve sıcak ilişkilerinden ötürü suçlamakta ve ayıplamaktadırlar. Nitekim zikredildiği üzere onların hiçbir karar alma hakları yoktur. Aksine karar, Amerikalı yönetici Paul Bremer'in elindedir. Fîlî yönetici odur ve o, yasaların çıkarılmasında tüm otoritenin sahibidir. O dilediğine izin verir ve dilediğini iptal eder. 29.02.2004 Pazar günü, -güya- İslam'ı yasamanın tek kaynağı haline getirme amacında olduğunu açıklamıştır. Oysa orijinal anayasa metni Arapça bile yazılmadı. Bilakis İngilizce yazıldı ve İngilizce metin, (Arapça-İngilizce) metinler arasında bir ihtilaf çıkması halinde muteber metin kılındı.

Bu anayasa; iğrenç işgâlin habisi bir meyvesidir, Irak'taki Müslümanların İslamî Akidelerinden kaynaklanan kendi anayasalarını benimseme haklarının rezil bir ihlâlidir, İradelerinin müsadere altına alınmasıdır, Hürriyetlerinin (rızalarının) gaspedilmesidir ve üzerlerine vesayet uygulanmasıdır. Hem Sünni hem de Şîî âlimler yok sayılmaktadır. Birliklilikleri yok sayılmaktadır. Eğitimcileri ve üniversite hocaları, kabilelerin şeyhlerin ve partilerin liderleri, fikirde ve lisanda uzman kimseler yok sayılmaktadır. Öyle ki hiç kimse bunu araştırmadı ve hiç kimse bunu tartışmadı. Tam da Kerbelâ ve el-Kâzimiyye'de mücrim saldırıların ardından Ümmet yaralarını sararken acıyla dolu bir zamana denk getirildi.

Bu anayasaya -bu cürüme- meşruiyetini (İslam'a uygunluğunu) kaybetmiş olmasına ilâveten, siyâsî bir komplo olarak da îtibar edilir. Bu komplo, özelde Irak üzerinde ve genelde Müslümanlar üzerinde tezgâhlanan komploların en korkunçlarından biri olarak Irak ve Irak'taki Müslümanlar için üç tehlike saçmaktadır:

Birinci Tehlike: Irak'ı Yeniden Sömürü Altında Tutmak

Muhakkak ki bu anayasa Irak'ı yeniden sömürgeciliğin, Amerikan-İngiliz ortak sömürgeciliğinin boyunduruğu altına sokacaktır. Allah ^[Subhanehu ve Te'alâ] tarafından ikram edilmiş servetleri çalınacak, temiz toprakları işgâlcî devletlerin havaalanları ve askerî üsleri olarak kullanılacaktır. Akıbeti, devletlerarası sözleşmelerin ve Geçici Yönetim Konseyi'nin ikizi olan Geçici (İntikalî) Yönetim'in imzalayacağı zelil anlaşmaların esiri olacaktır. Irak'taki işgâlcî kuvvetlerin resmi sözcüsü General (Mark) Kemet, 09.03.2004'deki bir basın toplantısında şöyle demiştir: *"Temmuzun otuzunda olmasına karar verilen otorite devrinden sonra da Irak'taki askerî operasyonlarımız sürecektir ve Irak'taki güvenlik güçleriyle birlikte çalışacağız. Kuvvetlerimizi hızla çekmeyeceğiz. Bu ülkenin yeniden inşâsına yardım etmek için askerî varlığımızı yıllarca bulunduracağız."*

(ABD Savunma Bakanı) Donald Rumsfeld, 16.11.2003'de Japonya'nın Okinava adasındaki Amerikan kuvvetlerini denetlerken, aylar önce buna şöyle değinmişti: *"Birleşik Devletler yakın bir gelecekte ve Irak'ta alınan siyâsî tedbirler Irak'ın yönetim şeklini verinceye ve bu, askerî açıdan herhangi bir şeye sahip olmayıncaya veya askerî kuvvetler (tüm ülke sathına) yayılıncaya kadar Irak'tan ayrılmayacaktır."* Aynı şey 14.11.2003'de bir Amerikan TV kanalı ile yaptığı röportajda Paul Bremer tarafından da açıklanmıştı: *"Amerikan kuvvetleri Irak'ta kalacaktır ve kalmasının kabulünü gelecek Irak hükümetinden talep edecektir."* O, bu hususu vurgulamakta ve anayasanın -cürümün- 25. maddesinde belirtilen şeyi bununla tıkamaktadır: Orada şöyle denilmektedir: *"Irak'ın Geçici Yönetimi, aşağıdaki konularda özel yetki sahibi olacaktır: A. Dış siyâseti ve diplomatik temsili gerçekleştirmek, Devletlerarası sözleşmelere ve anlaşmalara ilişkin görüşmeleri yürütüp bunları onaylamak ve imzalamak, Ekonomi politikası ve dış ticaret ile kredi ve borçlanma politikasını belirlemek."*

59. maddenin B fıkrasında ise şöyle denilmiştir: *"Egemen bir devlet olarak Irak'ın prestijini itibarıyla ve geçici merhale boyunca güvenliğin ve barışın sağlanmasında ve terörle mücadelede diğer devletlere yardım etme arzusuyla Irak Silahlı Kuvvetleri, (2003 yılında yayınlanan) BM Güvenlik Konseyi'nin 1511 no'lu kararına ve sonrasındaki ilgili diğer kararlara binaen birleştirilmiş komuta altındaki çok-uluslu kuvvetlerin esasî bir parçası haline gelecektir."*

Ne kadar trajikomiktir ki, bu madde egemen bir ülke olarak Irak'ın prestijinden, silahlı kuvvetlerinden ve iç güvenliği sağlamaktan âciz güvenlik güçlerinden bahsetmektedir. Hem güvenliğin sağlanması için çok-uluslu kuvvetlere muhtaçtır hem de kendi egemenliğinin bulunduğunu iddia etmektedir. Şüphesiz bu, Irak ve Irak Ordusu için bir utançtır! Nitekim aynı maddenin A fıkrasında şöyle denilmektedir: *"Bu daimî anayasa, Irak Silahlı Kuvvetleri'nin asla Irak halkını terörize etmede veya baskı altında tutmada yeniden kullanılmamasını sağlayacak garantiler içerecektir."*

Kuşkusuz herhangi bir ülkede ordu, Ümmetin kalkanıdır ve vatanın muhafızıdır. O, Ümmeti ve mukaddesatını, kanları pahasına kendisini feda ederek korur. Dolayısıyla yönetim sistemi bozulduğunda ordu, üzerine kurulu olduğu gâyeden başka bir gâye için kullanılacaktır. Önceki sistem kimi zaman orduyu suiistimâl etmiş ve birçok günâhlar işlemiş olsa bile, silinmiş şerefli kayıtlarından ve Irak'ı, Filistin'i, Suriye'yi ve Mısır'ı savunmuş olmasından ötürü, sanki bir haydutlar çetesiymiş gibi ona böyle zelil şekilde işaret edilmesi, Ümmetin medar-ı iftihar olan Irak Ordusu için bir haksızlıktır, zillettir.

Bu metin rasgele gelmemiştir. Bilakis Ümmet ile ordusu arasında bir çatlak bulmak üzere psikolojik savaş uzmanlarınca getirilmiştir. Ta ki, bizzat kendisiyle ve evlatlarıyla olacağına, kendisini dertlerinden kurtarmak için yabancılara meyletsin ve onlarla samimi olsun. Ne zaman ki işgâl def edilir ve yönetim tekrar bir Nubûvvet Minhâcî üzere **Raşidî Hilâfet** olursa, işte o zaman Irak Ordusu, Ümmeti birleştiren ve düşmanlarını kahreden bir ordu olur. Onun cesur erleri fetih sancaklarını, dedelerinin daha önceden taşıdıkları gibi taşırlar.

Yine 59. maddenin C fıkrasında şöyle denilmiştir: *“Otoritesini üstlenir üstlenmez ve egemen bir devlet olarak Irak'ın itibarına uygun olarak seçilmiş Irak Geçici Hükümeti, birleştirilmiş komuta altındaki çok-uluslu kuvvetin Irak'taki yürütülmesine ilişkin faaliyetlere dâir bağlayıcı devletlerarası anlaşmalara son verme yetkisine sahip olacaktır.”* Dünyadaki tüm ülkelerde çok iyi bilinmektedir ki Geçici Hükümetler, sözleşmeler ve anlaşmalar imzalama hakkına sahip olmazlar. İşleri yürütme (günü kurtarma) münasebetiyle var olan bir hükümet, Geçici Hükümet olarak adlandırılır. Yani onun rolü, gündelik sıradan işleri gerçekleştirmekle sınırlıdır. Yeni bir hükümet seçilinceye kadar önemli kararlar ertelenir. Yine de yeni Irak Anayasası bu bilinen siyâsî kaideden saptırılmış ve işgâlcî kuvvetler tarafından atanmış bu Geçici Hükümete Irak'ın siyâsî geleceğini yönlendirme hakkı verilmiştir. Öyle ki samimi bir hükümet geldiğinde kendisini, Geçici Hükümetin büyük güçlerle ve azgın devletlerle imzalamış olduğu anlaşmaların esiri bulsun. Ta ki o hükümet bu anlaşmalardan kurtulmak için âdeta bir mucizeye muhtaç olsun.

2. Maddenin B fıkrasında ise şöyle denilmektedir: *“Geçici merhale iki safhadan ibarettir: Birinci safha, 30 Haziran 2004'te iktidarı devralacak tam egemen bir Geçici Irak Hükümeti oluşturulmasıyla başlayacaktır. Bu hükümet, Yönetim Konseyi'ne ve Muvakkat Koalisyon Otoritesi'ne ve muhtemelen Birleşmiş Milletlere danışılarak yürütülecek, Irak halkının kesimleriyle yapılacak kapsamlı müzakereler ve danışmalar sürecine göre kurulacaktır.”* Hiçbir akıl sahibi, bu metni okuduğunda Koalisyon Otoritesi tarafından oluşturulmuş bir hükümetin tam bir egemenliğe ve bağımsız kararlara sahip olacağına inanmaz.

İkinci Tehlike: Ümmetin Akidesi ile Oynamak

Bu anayasa, Ümmetin Akidesini, seçkin fikirlerini ve üstün kıymetlerini, oyuncuların oynamasına ve yıkıcıların tahribatına maruz bırakmaktadır. 13. maddenin A fıkrasında şöyle denilmiştir: *“Genel ve özel özgürlükler korunacaktır.”* Gayri-muslimlerin mefhumlarına göre hayat hakkındaki özel özgürlükler, diğerlerinin özgürlüklerini kısıtlamamak şartıyla herhangi bir kimsenin istediğini ve dilediğini, -Allahu Te'alâ'nın bu fiili mubah veya haram kılıp kılmadığını umursamaksızın- yapma hakkına sahip olduğu anlamına gelir. Zorlama olmadığı sürece, bir başkasıyla dilediği cinsel veya ekonomik ilişkiyi kurmak için anlaşma yapabilir. Kendisini öldürme (intihar etme), alkollü içecekler içme ve haram kılınmış şeyleri yeme ve bunların ticaretini yapma hakkına sahiptir. Devlet gibi anayasa da onu himaye edecektir. Çünkü bu fiiller ve davranışlar, tamamen onu özel özgürlüğünün kapsamındadır. Bunun, İslam'ın yüce kıymetleri ve faziletleri üzerine kurulu Müslüman aileyi yok etmeye yönelik pis bir maksatla, Irak'taki Müslümanlar arasında fücurun (kötülüklerin) çoğalmasına ve rezaletin yayılmasına açık bir davet olduğu hiçbir zekî kimsenin dikkatinden kaçmaz. Kişisel özgürlüğün korunması mazeretiyle ebeveynlerin çocuklarının terbiyesine müdahale etmeleri engellendiği halde, bu özgürlük nedeniyle her tür hayasız kötülüğe ve münkerlere izin verilmektedir. Dünyada bu özgürlükleri benimsemiş tüm küfür devletlerinde meydana gelenler, bu hususta herhangi bir açıklama gerektirmez.

Yine 13. maddenin F fıkrasında şöyle denilmiştir: *“Her Iraklı, düşünce, vicdan, dîni inanç ve ibâdet özgürlüğüne sahiptir. Bu tür konularda zorlama yapılması yasaklanmıştır.”* Muhakkak ki bu metin, İslam'dan irtidat etmeye izin vermekte ve mürtedliği (dinden dönmeyi) garanti altına almaktadır. Herhangi bir kimsenin İslam'dan başka bir inanca sahip olduğunu açıkça ilan etmesini, ona davet etmesini ve ibâdetlerini kamu nizamı dahil herhangi bir kontrol olmaksızın edâ etmesini sağlamaktadır. Yine bu metin, Zât-ı İlâhî'ye (Allah'a) ve Kerim Rasul ^[SallAllahu 'Aleyhi ve Sella]'in zatına ve O'nun tertemiz Âl-i beytine (ev halkına) ve Sahabe-i Kiram'ına ^[RadiyAllahu 'Anhum] dil uzatılmasına, inanç özgürlüğü ve düşünce özgürlüğü adı altında izin vermektedir. Müslümanlar, zındık mürted Salman Rüşdi'yi, Batı'nın onu nasıl himaye ettiğini ve devlet başkanlarının onu nasıl hoş karşıladıklarını henüz unutmadı. Müslümanların duygularına bu şekilde açıkça meydan okunması, inanç özgürlüğünün ve düşünce özgürlüğünün ne anlama geldiğinin çarpıcı bir delilidir.

Ayrıca 21. maddede şöyle denilmiştir: *“Ne Geçici Irak Hükümeti, ne bölgelerin yönetim ve idareleri, ne vilayetler ve belediyeler ne de yerel idareciler, ister uluslararası sivil toplum örgütleriyle işbirliği yaparak veya isterse başka suretle olsun, Irak halkının sivil toplum kuruluşları oluşturma hakkına müdahale*

edebilir." Herhangi bir kimse, merkezî hükümetteki devletin yöneticilerinin, bölgelerin yönetimlerinin, idarelerinin, vilayetlerinin, belediyelerinin ve yerel idarecilerinin tamamının, kesinlikle dahili olan bir meseleye müdahale etmesini men eden böyle bir anayasa maddesi okuduğunda şüphesiz şok olur, gerçekten sarsılır. Herhangi bir taraftan herhangi bir denetim olmaksızın uluslararası sivil toplum örgütleriyle işbirliği yapma hakları olan, sanki bu devlette yaşamıyorlarmışçasına devletin kanunlarının bile müdahale edemediği tam özgürlük sahibi bu kuruluşlar, acaba ne tür sivil toplum kuruluşlarıdır? Bu sivil toplum kuruluşlarının, tüm yabancı istihbârat birimlerinin pencereleri, tamamen yıkıcı çağrılarını borazanları, bu kalemin gibi renk değiştiren misyonerlerin telkinlerinin verildiği ajan edinme merkezleri olmaktan başka bir şey olmadığı idrak edildiği zaman kimsenin şaşkınlığı kalmaz. Dolayısıyla bu, sosyal hizmet cemiyetleri, ortamı denetleyen topluluklar, gençlik grupları, insan hakları, çocuk hakları, kadın hakları ve diğerleri veya aile plânlama kurumları ve benzerleri gibi değişik isimler altında gelmektedir. Binlerce farklı isim altında olan bu grupların tamamı, bu Ümmetin varlığını tehdit eden yıkıcı kazmalardır! Onun bedenini ve bağışıklık sistemini –ki o İslam Akidesi'dir- tahrip eden baş belalarıdır! Örneği görülmemiş kültürel ve siyâsî bir istilâdır!

Yönetim Konseyi, anayasasında temel haklar denilen şeye tam bir bâb (bölüm) ayırdı. Bu hakları okuyan Irak'ın, Allah'ın yeryüzündeki Cenneti haline geldiğini hayâl eder. Bu bâbın maddeleri, evlerin mahremiyetinden, bunun zedelenemeyeceğinden ve incelenemeyeceğinden, tutuklama ve gözaltına almanın yalnızca yasalara göre olması gerektiğinden, alıkonulara işkence yapılamayacağından veya zorla konuşturulamayacağından ve onların âdil ve hızlı bir yargılamaya hakları olduğundan bahsetmektedir. Yönetim Konseyi'ne soruyoruz: On binlerce tutukludan tek bir tanesi mahkemeye sevk edildi mi? Yada Yönetim Konseyi tutukluların sayısından ve suçlarından bile haberdar mı? Yada aylardır tutuklanan Müslüman hanımların sayısını dahi biliyor mu? Onlar fiziksel ve psikolojik işkenceye maruz bırakıldılar mı? Yasal olarak mı tutuklandılar? Suçlu olduklarının kanıtlandığı bir mahkemeye mi sevk edildiler? Yoksa Yönetim Konseyi'nin üyeleri, Uluslararası Kadınlar Günü'nde mi kadınların şerefiyle övünmüş? Onlardan herhangi biri tutuklu annelerden veya mahpus bacılardan bahsediyorlar mı hiç? Rasulallah ^[SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] şöyle buyurdu:

« *İnsanların önceki Nebilerin Kelamından idrak ettikleri şeyden, eğer haya etmiyorsan dilediğini yap!*

Üçüncü Tehlike: Federalizm Adı Altında Taksim Tehlikesi

Müslümanlar, tarihleri boyunca federalizm denilen şeyi yani ittihad nizamını bilemediler. İslamî Devlet vahid, tek bir devlet idi. İttihad değil vahdet nizamı üzerine kuruluydu. Yani yönetimde merkezî ama idârede merkezî değildi. Batı'da Endülüs'ten Doğu'da Çin sınırlarına kadar yayılan coğrafi genişliğine rağmen, tek bir Halife'nin hükmü altındaydı ve tedavülü (para birimi) tekti. Vâilileri atayan ve azleden ancak Halife idi. Orduları ve fetihleri hazırlayan oydu. Krallara ve devlet başkanlarına elçiler gönderen ve onların elçilerini kabul eden de oydu. İşte böylece Şeriatın Müslümanlar hakkındaki hükmü, onların tek bir Halife tayin etmelerinin farz oluşu ve onun emrine açıktan ve gizliden itaat edip uygulamalarıdır. Şer'î hükümleri benimseyen odur. Öyle ki bunlar uygulanan yasalar haline gelsin. Yine resmî dil, Kur'an'ın dili ve İslam'ı anlamanın vesilelerinden olan Arapça diliydi. O olmadan Şeriatte ictihadın yapılması mümkün değildir. Müslümanlar bunu asaletle kabul etmişler ve Farisilerden, Türklerden, Kürtlerden ve Moğollardan Şer'i ilimlerde ve Arap Dili ilimlerinde binlerce âlim yetişmişti. Halîfeler, emirler, sultanlar ve ordu komutanları onlardandı. Tabii bu durum, sömürgeci kâfirin Müslümanların vahdetini, cehalet ve kokuşmuş milliyetçilik bahanesiyle parçalamasından önceydi. Oysa Rasulallah ^[SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] bizi bu konuda şöyle uyarıyordu:

« *Onu (milliyetçiliği) bırakın. Zira o kokuşmuştur.*

İslam, federalizmi (ittihad nizamını) kesinlikle haram kılmıştır. Çünkü devletin, kendi bağımsızlığına ve kendine has yasalarına sahip bölgelere parçalanması esasına dayanmaktadır. Genel yönetimde birlik olsa bile, bunlar aslında yine de işlerinin çoğunda bağımsız varlıklardır. Birkaç konu hariç, merkezî yönetimin sultânının (otoritesinin) kontrolü altındadır. Böylesi bir yapılanma haram kılınmıştır. Çünkü bu, devleti küçük devletçiklere parçalamanın ve zayıf varlıklara ayırmanın ilk adımıdır. Nitekim kâfir düşman bunu umursamamakta veya böylece dengelemektedir. Halbuki Rasulallah ^[SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] şöyle buyurdu:

« *İşiniz (yönetimle ilgili işlerinizi) tek bir adam (Halife) üzerinde karar kılınmışken birisi gelip de sizin birliğinizi parçalamak ve cemaatinizi (toplumunuzu) bölmek isterse onu öldürün!*

Irak'ta Ümmetin evlatlarından bazılarının, bu varlıkları kendilerini tümüyle zayıflatan bağımsız devletçiklere ayırmanın bir hazırlığı olarak ve Irak'ın yeniden sömürgeciliğin boyunduruğu altında kalmasına rıza göstererek, İttihad veya Federalizm adı altında Irak'ı değersiz varlıklara parçalamaya niyetlenmiş olmaları, kalpleri yaralayan bir durumdur. Irak Anayasası'nın 53. maddesinin A fıkrasında şöyle denilmektedir: "*Kürdistan Bölgesel Hükümeti, 19 Mart 2003'de söz konusu hükümet tarafından yönetilen*

bölgelerin resmî hükümeti olarak tanınmaktadır... 'Kürdistan Bölgesel Hükümeti' ifadesi, Kürdistan Ulusal Meclisi, Kürdistan Bakanlar Kurulu ve Kürdistan bölgesindeki bölgesel hukuki otoriteyi kast etmektedir."

Bu devlet, içerisinde bir devletin, Ulusal Meclisin, Bakanlar Kurulunun ve Hükümetin bulunduğu bir devlettir.

54. maddenin B fıkrasında ise şöyle denilmektedir: "*Kürdistan bölgesinde federal yasaların uygulanmasına gelince; Kürdistan Ulusal Meclisi, Kürdistan Bölgesi içerisinde böylesi herhangi bir yasanın uygulamasını düzeltme yetkisine sahiptir.*" Eğer bu bölünme değilse, başka ne olabilir ki?!

Yine 46. maddenin A fıkrasında şöyle denilmektedir: "*Federal hukukî cihaza; birinci derece (nöbetçi) mahkemeler de dahil olmak üzere Kürdistan bölgesi dışındaki mevcut mahkemeler, Irak Merkezî Suç Mahkemesi ve bu anayasanın 44. maddesinden belirtilenler hariç son müracaat mahkemesi olması gereken Temyiz Mahkemesi ve İstinaf Mahkemesi de dahil olmalıdır.*"

Bu anayasa –bu cürüm- bir Ulusal Meclise -parlamentoya-, Bakanlar Kuruluna -hükümete- ve hukukî otoriteye sahip olmak üzere Kürdistan bölgesi için ikrar edilmiştir. Yine buna ilişkin olarak Federal Hükümete dâir bazı sınırlı meseleler hariç, hükümet tarafından geçirilen yasaları düzeltme hakkı ikrar edilmiştir. Bunlar tedricen (adım adım) terk edilecektir. Bu sadece Kürdistan bölgesiyle de sınırlı değildir. Bilakis bu anayasa, yeni bölgelerin oluşturulmasına da izin vermektedir. Yani bu demektir ki, feryat-figanların ve gruplaşmaların kapıları, çatışma ve iç katliamların kapıları açılacaktır. Bunun ne kadar yayılacağı ve sonuçlarının ne olacağını ancak Allah bilir.

Ey Irak'taki Müslümanlar!

İşte bu, işgâlin mızrakları altında yazılmış bu anayasanın –bu cürümün- çokça felâketlerinden birkaçıdır. Eğer Irak'ın ihlaslı evlatları, çok geç olmadan önce bu işi idrak etmez ve Bağdad'ı istila ettikleri ve yaş-kuru her ne varsa yaktıkları, milyonlarca kitabı Dicle Nehri'ne attıkları zaman Tatarlar tarafından geçirilen el-Bâsık yasalarını daha önce yok ettikleri gibi bunu da yok etmezlerse, şayet bunu ortadan kaldırmada acele etmezlerse, Irak değersiz ve çekişen devletçilere parçalanacak, tam bir fitne-fesat bataklığına dönüştürülecek ve her münker fikrin cirit attığı bir otlak haline getirilecektir.

Şüphesiz Irak'taki Müslümanlar ümitsizliğe düşmeyecek ve teslim olmayacaklardır! Çünkü onlar yüce bir ümmetin, asırlarca dünyayı hükmetmiş İslam Ümmeti'nin bir parçasıdır. Ve şüphesiz işgâl er veya geç yok olacaktır. İslam Ümmeti, Doğu'da ve Batı'da, Ümmeti bölen ve miğferini parçalayan sömürgeciliğin boyunduruğundan, kanunlarından ve otoritesinden kendisini kurtarmaya hazır hale gelmektedir. Küfrün ve Tağut'un karanlığıyla dolmuş olmasından sonra, yeryüzünü aydınlığıyla yeniden kuşatmak üzere **İslamî Raşidî Hilâfet Devleti** çok yakında ilan edilecektir.

Ey Müslüman Kürtler!

Siz ki Mescid el-Aksa el-Mubarek'i Haçlıların pisliğinden kurtaran Selahuddin (el-Eyyubî)'nin torunlarısınız. Parçalanma ve federalizm yanlısı olmayın! Müslüman Arap ve Türkmen kardeşlerinizle birlikte olun. Nitekim siz Rasulullah ^[Sallallahu 'Aleyhi ve Sella] tarafından şöyle târif edildiniz: «

» **(Onlar) birbirini destekleyen mersus (pekiştirilmiş) bir bina gibidirler!**

Ey Tüm Sünnî ve Şîî Müslümanlar!

Tertemiz ve aziz kanlarını fedâ eden, teslim olmayan ve taviz vermeyen, mızrağı hiç tereddüt etmeyen el-İmâm el-Huseyn ^[Radiyallahu 'Anh ve Ardah], in şehâdetini hatırlınızda tutarak yaşadığınız müddetçe, O'nun gibi dosdoğru olun! Gâyeniz Allah olsun, Şeriatın tatbik edilmesi olsun ve talebiniz de Allah'ın indirdikleriyle yönetim olsun! Şeytanın kastına ulaşmasına izin vermeyin ve kurnazlığını onun boynuna dolayın!

Ey Irak'taki Sünnî ve Şîî Âlimler!

Ey Nebilerin varisleri! Hak sözü yüksek sesle tekrarlayarak açığa çıkarın! Şüphesiz yönetim ancak Allah'ındır. Milliyetçiliğin veya federalizmin veya fırkacılığın değildir! Evet, yönetim Allah'ındır ve ister Şîî isterse Sünnî olsun, ister Kürt, ister Arap isterse Türkmen olsun, Allah'ın inzâl ettikleri ile yönetenindir.

Kendilerine beyinat (apaçık deliller)

geldikten sonra parçalanıp tefrikaya ve ihtilafa düşenler gibi olmayın. İşte bunlar için büyük bir azap vardır. ^[Âl-i İmran 105]